

Cơn bão

Tôi gặp lại Lâm trong một quán cà phê ở Houston. Được sở cử sang đây làm việc hai tuần lễ. Ngày cuối sắp sửa về, tôi bị kẹt lại vì cơn bão Harvey. Trận bão lớn, trở thành lịch sử vì gây ra trận lụt kinh hoàng tại thành phố này. Bao nhiêu người chết, hàng ngàn căn nhà bị lụt ngập đến mái. Kể cả những ngôi nhà lớn, sang trọng tại những khu mắc tiền, căn nhà nào cũng trị giá cả triệu Mỹ Kim. Nhưng trận lụt không chừa ai, không kể giàu nghèo. Nhiều người trông sang giàu nhưng nhà ngập, phải chờ thuyền đến cứu, đưa đến trung tâm ty nạn, nằm cạnh những người nghèo khổ, vô gia cư. Dĩ nhiên chỉ một thời gian ngắn, vài giờ, nửa ngày, sau đó thân nhân, bạn bè đến đưa đi ngay. Nhưng ít nhất TV chiếu cũng cho thấy cảnh đồng hội đồng thuyền, ở đây là đồng lụt lội, của người giàu, kẻ nghèo, không còn gì phân cách nữa!

Lâm đến bàn tôi ngồi nói chuyện. Lâm nhận ra tôi ngay khi vừa bước chân vào quán. Đã nhiều năm không gặp nhưng Lâm không gì thay đổi. Hỏi thăm, Lâm nói ngay:

- Tôi vừa thoát chết! Mới năm nhà thương một ngày cho chúng nó kiểm soát lại hết, không bị gì nên mới được cho về chiều nay.

Thấy tôi ngẩn người, Lâm giải thích:

- Cậu không thể tưởng tượng nổi đâu! Chuyện ly kỳ

lắm. Để tôi gọi nước uống rồi kể cho cậu nghe.

Cậu biết chuyện vợ chồng tui này ly dị ba năm nay rồi chứ gì. Tôi chán đời nên hay la cà ở mấy chỗ Men's club, vừa ngắm gái, vừa uống rượu cho quên đời. Chỗ nào tôi cũng đến! Cách đây hơn nửa năm, tôi đến một quán mới mở, cũng khá thanh lịch, mấy đứa nhảy strip tease, lap dance toàn Mỹ trắng, tóc vàng mắt xanh, đứa nào cũng bắt mắt cả! Tôi chịu một em tên Jordyn, dĩ nhiên là tên giả. Nhưng Jordyn có một vẻ gì khác với những nàng chịu chơi, thập thành, ngổ ngáo, chăm chăm moi tiền đàn ông, lượn đi lượn lại trong quán Men's club này.

Dĩ nhiên không phải là vẻ hiền lành. Người hiền, ngoan không ai chui vào những quán dành cho đàn ông này để lap dance. Dù rằng có thể kiếm ra tiền, rất nhiều là đằng khác, nếu đẹp, sexy. Mỗi cô có thể kiếm một hai ngàn đô la là chuyện thường cho một đêm nếu nhiều tên rượu say, chi tiền như nước để lòe gái! Jordyn không có cái vẻ bắt dạ của những cô gái khác. Nàng kể cho tôi nghe mới từ Cali sang đây. Vì ly dị chồng, tên chồng vũ phu, đánh đập nàng, lại còn mắc vào chuyện ghìền ma túy, rồi vào tù vì buôn bán thuốc. Chịu không nổi, Jordyn phải làm giấy tờ ly dị rồi đưa đứa con trai mới ba tuổi về đây sống với bà mẹ.

Tôi tin tất cả những gì Jordyn kể cho tôi nghe về

đời nàng. Dù rằng kinh nghiệm đã dạy cho tôi chớ bao giờ tin lời đàn bà, nhất là đàn bà làm nghề nhảy trên lòng tức là lap dance, gọi văn vẻ là exotic dance của các cô nàng trong mấy quán Men's club loại này. Nhưng nhìn vào mắt Jordyn, tôi biết nàng nói thật. Nhất là khi nghe Jordyn kể nàng đang sửa soạn để thi vào trường cứu hỏa ở đây! Tôi mới đầu cười ngất. Một cô gái trẻ đẹp, quyến rũ như Jordyn, lại muốn đi làm lính cứu hỏa, chữa cháy, cứu người. Kể cũng lạ!

Nhưng Jordyn kể bằng một giọng chân thành. Và tôi không cười nữa, chăm chú nghe nàng kể. Nàng nói từ bé vẫn thích hình ảnh của người lính chữa lửa, thích chơi đồ chơi có xe vòi rồng, có các người lính mặc đồ cứu hỏa. Đặc biệt nhất với tôi là Jordyn nói nàng muốn giúp đỡ người khác. Và nàng sẽ học lớp cứu cấp, một điều kiện về lớp học phải trải qua cho bất cứ người lính cứu hỏa nào để ra trường. Nhưng Jordyn muốn học về cứu cấp ở mức cao hơn, để có thể thành y tá cho xe cứu thương, tới nơi cứu nạn đầu tiên, gọi là những người tiếp cứu tiên khởi, first responders, cho bất kỳ cuộc cấp cứu nào.

Jordyn tâm sự với tôi, nàng vào làm chỗ Men's club này để kiếm tiền cho đủ để có thể vào học ở trường cứu hỏa và sau đó trường về cấp cứu. Vì mẹ nàng không

Cơn bão

dự dả gì, nàng còn phải phụ vào để giúp bà mẹ và cô em gái kể sống chung. Tôi kính trọng nàng hơn vì chuyện này. Và suốt mấy tuần lễ, đêm nào tôi cũng đến quán, chỉ để Jordyn ngồi một mình với tôi, không phải thù tiếp những tên say, nham nhở và dơ bẩn khác!

Nhưng rồi chuyện phải đến, cũng sẽ đến. Hãng dầu hỏa tôi làm việc ở đây bắt tôi phải đi sang Saudi Arabia làm việc 6 tháng. Nếu không chịu đi tôi sẽ bị mất việc, phải kiếm chỗ làm việc khác. Mà cậu tính, hãng tôi làm là hãng dầu lớn nhất nhì ở Houston này, công việc quá tốt, lương cao, quyền lợi nhiều. Nếu bỏ việc, làm sao tôi kiếm nổi chỗ nào được như thế. nên dù không muốn một chút nào tôi cũng phải đành nhận lời để sang Saudi Arabia làm việc.

Ngày chót tôi đến gặp Jordyn. Tôi nói nàng không nên làm ở mấy quán loại Men's club này nữa. Nàng cần phải chú tâm để thi vào trường dạy Cứu Hỏa và chịu khó học để ra trường, thành người lính cứu hỏa. Cũng như có văn bằng để thành người cấp cứu tiên khởi cho xe cứu thương. Tôi mang một tấm ngân phiếu mười ngàn đô la đưa cho Jordyn. Hy vọng là nàng đủ dùng cho đến khi ra trường. Và tôi hứa khi làm việc xong tại Saudi Arabia, tôi sẽ tìm lại nàng.

Ngày tôi bay về đến Houston, trời bắt đầu mưa

tầm tã. Cơn bão Harvey không vào đây trực tiếp, đến Corpus Christi như cậu biết đấy. Nhưng những cơn mưa dữ dội đã làm khu nhà tôi ở bắt đầu dâng nước. Cũng chưa bị lụt ngay. Nhưng đến khi bọn kỹ sư cầu cống ở đây cho mở nước để khỏi vỡ đê của lòng chảo chứa nước gần khu nhà tôi ở, là thấy khác ngay. Mực nước lên quá nhanh, nhưng tôi không chịu đi ngay. Cứ tưởng rồi sẽ ngưng lại. Đến lúc quyết định phải chạy, là không kịp nữa. Tôi lên lầu hai, hy vọng sẽ thoát. Nhưng nước ào ạt đổ vào, chẳng mấy chốc, tôi thấy nguy rồi. Vì không còn lối thoát nữa. Nước bắt đầu ngập đến cổ rồi dâng lên vào miệng, vào mũi. Tôi vùng vẫy định bơi ra. Nhưng không còn đường nào để thoát ra được. Nước bắt đầu ngập qua đầu, tôi há miệng để thở nhưng không kịp, nước vào phổi làm tôi sặc sụa. Tôi nghe văng vẳng từ xa có tiếng máy tàu nhưng rồi không biết gì nữa.

Trong khoảnh khắc đó, tôi chợt thấy một vùng ánh sáng chói lòa, đẹp như những bức tranh kỳ ảo tôi vẫn thường thấy trong tranh vẽ hồi xa xưa. Không có một tiếng động gì, tất cả chỉ là một sự yên tĩnh, bình yên. Nhưng bao trùm, cuốn hút. và từ đằng xa tôi chợt thấy một cánh cửa đang từ từ hé mở. Và tôi tiến tới như bị một sức hút kỳ diệu lôi cuốn lấy bước chân tôi. Nhưng tôi biết ngay. Đằng sau cánh cửa

đó, sẽ không còn gì nữa. Và tôi đang tiến đến ngưỡng cửa của vô hình, của tuyệt đối, của nơi chốn được gọi là Thiên Đường. Nhưng tôi biết đó là Sự Chết. Và tôi không muốn chết, chưa muốn chết!

Tôi chợt thấy mình như tỉnh giấc. Và điều đầu tiên tôi ý thức là một làn môi, đang gấn chặt lấy đôi môi tôi. Một làn môi của đàn bà! Và làn hơi thở, hòa lẫn với mùi hương dịu dịu, đang thổi vào miệng tôi. Đồng thời ngực tôi đau nhói, như một sức nặng nào đó đang nhấn vào lồng ngực. Để bắt tim tôi đập. Để bắt tôi phải sống.

Và tôi mở mắt ra. Người lính cứu hỏa, bây giờ là người cấp cứu bão lụt, đang hồi sinh cấp cứu tôi, trông rất quen thuộc. Mái tóc được bới gọn, với mấy sợi tóc bết mồ hôi dính trên trán, nhưng không dấu được nét xinh đẹp của người lính cứu hỏa, cấp cứu tiên khởi vừa cứu sống tôi. Và tôi nhận ra ngay Jordyn. Tôi gọi tên nàng. Jordyn như rùng mình. Nàng nhìn lại tôi kỹ hơn. Và nhận ra tôi. Và nàng gọi : "Oh my God! Lam! Lam!"

Đội lính cứu hỏa đi lái thuyền vào những khu bị lụt để cấp cứu, đưa tôi vào nhà thương để kiểm soát xem tôi có bị thương tích gì khác không. Jordyn không đi cùng với tôi được. Nàng đã làm việc hơn 48 tiếng liền không ngủ để cứu những người như trường hợp của tôi. Và nàng còn mấy tiếng đồng hồ nữa trước khi được đổi toán.

Cơn bão

Tôi ở nhà thương ra định gọi cho nàng ngay. Nhưng phải để cho Jordyn ngủ bù lại cho qua đêm nay, ngày mai tôi mới gặp lại nàng được. Chuyện gì đến, cũng sẽ đến. Cũng là số mệnh cả thôi! Cậu đồng ý với tôi chứ phải không?

Hai tháng sau tôi nhận được thiệp mời đám cưới. Tên chú rể là bạn tôi: Trần Lâm. Và tên cô dâu là Jennifer Jones. Lâm viết kèm mấy chữ:

- "Chịu khó thu xếp qua Houston tham dự đám cưới nghe! Jordyn tên thật là Jennifer. Jennifer Jones!"